

Svenskt Gudstjänstliv.

INFÖR DEN TJUGOANDRA ARGANGEN.

När *Tidskrift för Kyrkomusik och Svenskt gudstjänstliv* presenterades för svensk allmänhet framlade redaktionen sitt program på följande sätt:

Det skall vara denna tidskrifts strävan att till församlingens tjänst föra fram olika till gudstjänstlivet hörande spörsmål. Frågor rörande handbok, psalmbok, kyrkomusik, kyrkokonst komma sålunda att behandlas ur såväl historisk som principiell och praktisk synpunkt. Det är vår övertygelse att den rätta förståelsen för dylika frågor vinnes först när de ses ur synpunkten av gudstjänsten såsom helhet. Vår strävan skall därför vara att söka ställa in gudstjänstens särskilda delar såsom led i det större sammanhanget. — Likaså skall det bliva oss angeläget att arbeta för bevarandet av den svenska gudstjänstens egenart. —

I vad mån tidskriften, som sedan 1942 burit namnet »Svenskt gudstjänstliv», förmått förverkliga detta program tillkommer det icke redaktionen att döma om. Men det är uppenbart att en tidskrift med denna uppgift alltfört äger sitt berättigande. Helhetssynen på gudstjänstlivet får icke förloras. Det är av vikt i en tid, så fylld av praktiska strävanden inom det kultiska livet som vår tid, att vi behålla i minne att alla dessa praktiska strävanden måste underordnas själva syftet för gudstjänsten.

Det skall därför vara tidskriftens strävan att fortsätta den väg som stakades år 1926.

Med innevarande år återknyter Svenskt gudstjänstliv förbindelsen med Kyrkosångens Vänner. Vid årsmöte med Sällskapetets Centralkommitté beslöts att kommittén som representant i redaktionen insätter komminister Ragnar Stenberg, Lidingö. Redaktionen välkomnar detta närmande från Kyrkosångens Vänner och hälsar dess representant i förvissning om att samarbetet med honom skall bliva tidskriften till stor nytta.

Som hittills skall tidskriften även tillvarataga Laurentius Petri Sällskapetets intressen och lämna utförliga redogörelser från dess arbete.

Slutligen hälsar redaktionen med stor glädje de vidgade möjligheter till samarbete med dem som företråda det gudstjänstliga livets intressen inom de nordiska kyrkorna och hoppas att tidskriften därigenom skall kunna tjänstgöra som en förmedlande länk i det internordiska ekumeniska arbetet på en central punkt i de kristna församlingarnas liv.

Söderköping den 15 januari 1947.

Arthur Adell.

Tidegårdens förnyelsesträvanden i Finland.

Tidegårdsarbetet i Finland är av jämförelsevis ungt datum och kan ej i högre grad uppvisa en självständig utformning såsom fallet är i Sverige och Danmark. Genom sitt perifer läge har Finlands kyrka under historiens lopp senare än de övriga kyrkorna i Norden kommit i beröring med rådande tidsströmningar på det religiösa området. Ytterligare ha väckelserörelserna, som, i motsats till motsvarande företeelser i Sverige, stannat inom kyrkan, i synnerhet på finskspråkigt håll tryckt sin prägel på det kyrkliga livet, och dessas i allmänhet ringa intresse för det liturgiska arbetet är ett allmänt känt faktum. Förutsättningarna för förnyande av tidegården i Finland ha sålunda icke varit alltför gynnsamma.

Förnyelsearbetet har i Finland i stort sett följt den av Sverige utstakade riktningen om också blott det första vägstycket tillryggalagts. Svenska Kyrkans Vesperale av år 1914 gav den första impulsen, och som resultat därav utkom i medlet av 1920-talet de första vesprarna. Ett finskspråkigt Vesperale upptagande ordning för kyrkoårsbetonade morgon- och aftonböner utkom 1925. Den första svenskspråkiga vesperen »Julvesper» utkom 1927. Det är här fråga om konsertvesperotypen, som är alltför välkänd för att tarva en närmare presentation. Dessa vesprar utgavos på privat initiativ och sakna sålunda all officiell karaktär. På svenskspråkigt håll har intresset för sammanställandet av dylika vesprar minskat. Den senaste, en nyårsvigilia, utkom 1939. De förhandenvarande vesprarna användas emellertid allt fortfarande rätt fli-